

Sygn. akt III KZ 32/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie Ł. J.
skazanego z art. 193 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 29 czerwca 2020 r.,
zażalenia obrońcy skazanego
na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w S.
o odmowie sporządzenia i doręczenia uzasadnienia wyroku
z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. Akt II Ka (...)

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone zarządzenie i wniosek obrońcy skazanego o
sporządzenie uzasadnienia wyroku przekazać Prezesowi Sądu
Okręgowego w S. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku adw. A. S. o
sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego,
jako złożonego przez osobę nieuprawnioną. W uzasadnieniu zarządzenia
upoważniony sędzia podniósł argumentację, iż po wpływie akt do Sądu
odwoławczego adw. A. S. nie złożył pełnomocnictwa substytucyjnego udzielonego
mu przez adw. A. L. ustanowionego przez skazanego Ł. J.. Wprawdzie w aktach
sprawy znajduje się substytucja dla adw. A. S. udzielona mu przez adw. A. L.,
jednakże dotyczy ona postępowania przed Sądem Rejonowym w G. w sprawie o
sygn. akt II K (...).

Zarządzenie to zaskarżył adw. A. S. , który we wniesionym zażaleniu podniósł zarzut obrazę art. 84 § 1 k.p.k. w zw. z art. 25 ust. 3 ustawy prawo o adwokaturze „poprzez niezasadną odmowę sporządzenia i przesłania uzasadnienia wyroku, przy błędnym założeniu, że adw. A. S. nie był uprawniony do wystąpienia z wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia wyroku, podczas gdy do akt została złożona stosowana substytucja uprawniająca adw. A. S. do występowania w charakterze obrońcy skazanego Ł. J. w całym procesie, a nie jak błędnie przyjęto, wyłącznie w I instancji.”

Ponadto skarżący zarzucił zaskarżonemu zarządzeniu obrazę art. 120 § 1 k.p.k. polegającą na zaniechaniu wezwania go do uzupełnienia braku formalnego poprzez przedłożenie w terminie 7 dni stosownej substytucji, z uwagi na powzięte wątpliwości co do prawidłowości umocowania adw. A. S. do występowania w postępowaniu odwoławczym w charakterze obrońcy Ł. J..

Opierając się na przytoczonych zarzutach skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty podniesione przez adw. A. S. są zasadne, a zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Z treści substytucji znajdującej się w aktach sprawy (k. 106) nie wynika, iż adw. A. S. został upoważniony przez adw. A. L. ustanowionego przez Ł. J. do dokonania jedynie jednej czynności procesowej w postaci sporządzenia i wniesienia apelacji. Zauważyć bowiem należy, iż substytucja została sporządzona w dniu 15 lutego 2018 r., a więc w postępowaniu międzyinstancyjnym po zakończeniu postępowania przed Sądem I instancji wydaniem wyroku. Rację ma skarżący, iż z substytucji jednoznacznie wynika, iż adw. A. L. udzielił upoważnienia adw. A. S. do zastępowania go w sprawie II K (...) przeciwko oskarżonemu Ł. J. **„przed Sądami i innymi organami”**.

Literalna treść substytucji nie zawiera więc żadnych ograniczeń co do fazy postępowania jurysdykcyjnego, zaś ograniczenie dotyczy jedynie tożsamości

reprezentowanego podmiotu i prowadzonego przeciwko niemu postępowania karnego.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem skarżącego, iż ewentualne wątpliwości co do zakresu umocowania adw. A. S. winny być usunięte w trybie art. 120 § 1 k.p.k.

Z tych też względów orzeczono, jak w sentencji.